

Χαίρε

ΙΟΥΝΙΟΣ 2026
ΤΕΥΧΟΣ 30

Απάνθισμα στίχων

«Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου ἐπὶ πάσῃ τῇ μνείᾳ ὑμῶν.»

(Προς Φιλιππησίους Α', 3)

«Ευχαριστῶ τον Θεό μου κάθε φορά που σας θυμάμαι.»

«Πάντοτε ἐν πάσῃ δεήσει μου ὑπὲρ πάντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς τὴν δέησιν ποιούμενος ἐπὶ τῇ κοινωσίᾳ ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἄχρι τοῦ νῦν, πεπειθῶς αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ὁ ἐναρξάμενος ἐν ὑμῖν ἔργον ἀγαθὸν ἐπιτελέσει ἄχρις ἡμέρας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἐστὶ δίκαιον ἐμοὶ τοῦτο φρονεῖν ὑπὲρ πάντων ὑμῶν διὰ τὸ ἔχειν με ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμᾶς, ἔν τε τοῖς δεσμοῖς μου καὶ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ καὶ βεβαιώσει τοῦ εὐαγγελίου συγκοινωνοῦς μου τῆς χάριτος πάντας ὑμᾶς ὄντας. Μάρτυς γάρ μου ἐστὶν ὁ Θεός, ὡς ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ τοῦτο προσεύχομαι, ἵνα ἡ ἀγάπη ὑμῶν ἔτι μᾶλλον καὶ μᾶλλον περισσεύῃ ἐν ἐπιγνώσει καὶ πάσῃ αἰσθήσει, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τὰ διαφέροντα, ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ, πεπληρωμένοι καρπῶν δικαιοσύνης τῶν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον Θεοῦ.»

(Προς Φιλιππησίους Α', 4-11)

«Πάντοτε, σε κάθε προσευχή μου, με χαρά προσεύχομαι για όλους σας κι ευχαριστῶ τον Θεό για τη συμμετοχή σας στο ευαγγέλιο από την πρώτη μέρα ως σήμερα. Ἐχω την πεποίθηση πως ο Θεός που ἄρχισε αυτό το αγαθό ἔργο σ' εσάς, θα το ολοκληρώσει ως την ημέρα του ερχομού του Ιησοῦ Χριστού. Αυτή η σκέψη μου για όλους σας είναι δικαιολογημένη, αφού σας ἔχω μέσα στην καρδιά μου. Γιατί ὅλοι σας μετέχετε στη χάρη που μου δόθηκε, τόσο τώρα που εἶμαι φυλακισμένος, ὅσο κι ὅταν ελεύθερος με το κήρυγμά μου υπερασπίζομαι και βεβαιώνω την ἀλήθεια του ευαγγελίου. Μάρτυράς μου εἶναι ο Θεός, πόσο σας λαχταρῶ ὅλους σας με την αγάπη του Ιησοῦ Χριστού. Η προσευχή μου εἶναι αυτή: Να μεγαλώνει η αγάπη σας ὅλο και περισσότερο και να συνοδεύεται ἀπὸ ἀληθινή γνώση και σωστή κρίση, για να διακρίνετε τι εἶναι καλό για σας. Ἐτσι θα εἴστε καθαροί και χωρίς κατηγορία την ημέρα που θα μας κρίνει ο Χριστός, πλούσιοι σε καλά ἔργα, που προέρχονται ἀπὸ την πίστη στον Ιησοῦ Χριστό, για να δοξάζεται και να υμνείται ο Θεός.»

Από την Αγία Γραφή

Κήρυγμα Ευαγγελικό

Anthony Bloom

Η πίστη του εκατόνταρχου

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Πόσο μεγάλη πρέπει να ήταν η πίστη του εκατόνταρχου, που ήρθε στον Κύριο, ζητώντας του να θεραπεύσει τον υπηρέτη του που αγαπούσε, που του ήταν πιστός. Άκουσε τον Χριστό να λέει : «θα έρθω να κάμω ένα θαύμα στο σπίτι σου». Και αυτός είπε: «μην έλθεις, ένας λόγος σου είναι αρκετός, για να αποκατασταθεί η υγεία του υπηρέτη μου!».

Αυτό είναι ένα γεγονός από τη ζωή του Κυρίου· ένα γεγονός που άγγιξε όχι μόνο τον Εκατόνταρχο, όχι μόνο τον υπηρέτη του, αλλά κάθε μέλος του σπιτιού. Ο εκατόνταρχος επέστρεψε στο σπίτι του χωρίς τον Χριστό και ο υπηρέτης θεραπεύτηκε.

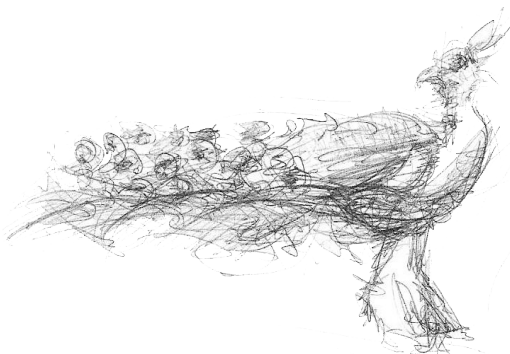
Έχουμε το Ευαγγέλιο, έχουμε το παράδειγμα των Αγίων, που πολλοί έκτισαν μια ζωή αγιότητας, από έναν λόγο του Ευαγγελίου που πήραν σοβαρά και στον οποίον αφιέρωσαν όλη τους την ενέργεια, όλη τους τη ζωή. Έχουμε το Ευαγγέλιο, έναν λόγο, εκείνον τον λόγο που μπορεί να θεραπεύσει μια ζωή, που μπορεί να μεταμορφώσει ανθρώπους, σχέσεις, ψυχές και ζωές. Ποιος από εμάς είπε ποτέ στον Κύριο «το Ευαγγέλιο μού είναι αρκετό»;

Θυμάστε επίσης, πως, όταν ο Χριστός έδωσε την εντολή στους μαθητές να ρίξουν το δίχτυ τους στη θάλασσα και αυτό το δίχτυ έφερε πλήθος από ψάρια, ο Απόστολος Πέτρος κατάλαβε ξαφνικά ποιος ήταν ο Κύριος. Τα είχε ακούσει όλα, την επί του Όρους Ομιλία, αφού ήταν από την αρχή με τον Κύριο, και αμυδρά μόνο είχε καταλάβει ποιος ήταν. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε ποιος ήταν στη βάρκα του και είπε: «Κύριε, φύγε από τη βάρκα! Είμαι αμαρτωλός, είμαι ανάξιος της παρουσίας σου!»

Μόλις επέστρεψα από τη Ρωσία, και κάθε που έρχομαι, έχω ένα δέος για ό,τι είδα εκεί. Όχι από τις σπουδαίες λειτουργίες, αλλά από τους ανθρώπους που για περισσότερο από μισό αιώνα, έφεραν το βάρος του Σταυρού, και πόσο τρομερό, πόσο ταπεινωτικό είναι για κάποιον να πρέπει να μιλήσει σε ανθρώπους που η ζωή τους είναι ένα κήρυγμα του Ευαγγελίου, ενώ η δική μας είναι ντροπή του Χριστού.

Όταν ένας ιερέας εξέρχεται από το Άγιο Βήμα, κάνει το σημείο του Σταυρού, μπαίνοντας κάτω από την προστασία του Εσταυρωμένου, τη θυσιαστική αγάπη του Χριστού, προσευχηθείτε γι' αυτόν που πρόκειται να κηρύξει το Ευαγγέλιο. Και τότε, ίσως αυτή η προσευχή να στηρίξει τον ιεροκήρυκα και λέγοντας τον λόγο του Θεού, με τη βοήθεια της Θείας Χάριτος, ίσως να δυναμώσει τη ζωή σας και να σας βοηθήσει να φθάσετε τον Χριστό. Ίσως συνειδητοποιήσετε ξαφνικά ότι ο ιεροκήρυκας δεν υπάρχει, υπάρχει μόνο ένα μήνυμα. Θυμηθείτε! Ο Άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής δεν ονομάστηκε κήρυκας του Θείου Λόγου· λέγεται γι' αυτόν ότι ήταν «φωνή βοώντος εν τη ερήμω». Δεν ήταν άνθρωπος, αλλά μήνυμα. Λάβετε το μήνυμα, μη σταθείτε στον ταχυδρόμο, και λάβετε το μήνυμα καθώς το περιγράφει ο Χριστός, όπως η γη η καλή που θάβει μέσα της τον σπόρο, τον τρέφει και φέρνει καρπούς, καρπούς ζωής : όχι καρπούς συναισθημάτων, σκέψεων, αλλά μια ζωή που είναι αυτή του Θεού, σαρκωμένη, η ζωή του Χριστού σε μας. Αμήν.

Πηγή: <https://kirigmata.blogspot.com/2015/06/anthony-bloom-26-1988.html#more>

Θαυμασιός ο Θεός εν τοις Αγίοις Αντιού

**Πού πηγαίνουν οι άγγελοι;
«Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι»**

**Η κρυφή αλήθεια
(Μέρος Γ')**

Νικολάου μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Υποψία μυστικής παρουσίας

Δεν μπορώ να αντισταθώ στον πειρασμό να καταθέσω δυο εντυπωσιακά και ταυτόχρονα αποκαλυπτικά περιστατικά από την τετραετή εμπειρία μου στο Νοσοκομείο Παιδών της Βοστώνης.

Δεν ήταν τόσο η τεχνολογική και η επιστημονική αρτιότητα και η πληρότητα αυτού του Νοσοκομείου που μίλησε στην καρδιά μου. Ούτε τα συγκλονιστικά και ιδιοφυή κατορθώματα των εκεί γιατρών, ούτε ακόμη και οι πραγματικές νεκραναστάσεις μικρών παιδιών που αντίκρυσαν από πολύ κοντά και σε μεγάλους αριθμούς τα μάτια μου, ούτε η αρμονική συνεργασία των μονάδων ψυχολογικής στήριξης και του διοικητικού προσωπικού με τον καταπληκτικό ιατρονοσηλευτικό κόσμο. Ήταν οι στρατιές των εθελοντών, που τόσο ενεργά συμμετείχαν στη ζωή του Νοσοκομείου, έπαιρναν ζωή από τη ζωή του και έδιναν ζωή από τη δική τους ζωή.

Εκεί γνώρισα μια γυναίκα, την κ. Βασιλεία, που μου άνοιξε τα μάτια στα επέκεινα, που με έπεισε για την ομορφιά και τη δύναμη της άλλης λογικής, που μου διήρυνε τον ορίζοντα των ελπίδων, των προοπτικών, της αλήθειας. Εκεί έζησα έναν άνθρωπο που αγωνιζόταν με πάθος να παραμείνουν κοντά μας, με τους καλύτερους όρους και για περισσότερο χρόνο αυτοί οι άγγελοι, τη στιγμή που ήξερε να επικοινωνεί μαζί τους και μετά το σταμάτημα της τρυφερής καρδιάς τους

σε αυτόν τον κόσμο. Ζούσε την ανακούφιση της αιώνιας ζωής τους τόσο έντονα όσο και τον αγώνα τους για την εφήμερη. Ποτέ δεν παρηγόρησε με τυποποιημένα λόγια. Ποτέ δεν συμπαραστάθηκε με συμβουλές και συνταγές. Συνδύαζε τη βίωση του βαθύ πόνου με την εμπειρία της ολοζώντανης ελπίδας, την εμφανή και πηγαία χαρά με τα συνεχώς δακρυσμένα μάτια, την ευγλωττία της σιωπής με τη μεστότητα του λακωνικού λόγου, την αγάπη γι' αυτή τη ζωή με την ισχυρή πίστη στην άλλη.

Στα τέσσερα χρόνια που συνεργάστηκα μαζί της πέρασαν από τα χέρια της πάνω από εκατό παιδάκια από την Ελλάδα, όλα με σοβαρότατες παθήσεις. Βαριές καρδιοπάθειες, ανατομικές δυσπλασίες σπάνιων μορφών και δύσκολης πρόγνωσης κακοήθειες. Ουσιαστικά αδιάγνωστες ασθένειες υποχρέωσαν μικρά παιδιά με τους γονείς τους να πάρουν τον δρόμο της μακρινής Αμερικής, ψάχνοντας απεγνωσμένα λίγη ελπίδα και ψήγματα ζωής. Η αγκαλιά αυτής της γυναίκας ήταν τόσο χωρητική, που μπορούσε να δεχθεί εύκολα εκατοντάδες παιδιά, πλήθος γονέων, χαρές μοναδικές, λύπες, ξαφνικούς θανάτους, αιφνίδιες αναστροφές της πορείας, ονόματα, τα πάντα.

Η μικρή Μιχαλίτσα πάλευε για τη ζωή. Επτά ανατομικές καρδιακές παθήσεις την υποχρέωσαν, πριν κλείσει τα τρία της χρόνια, να έχει υποστεί πέντε μεγάλα χειρουργεία. Όλο το νοσοκομείο πάλευε για να ζήσει αυτό το κοριτσάκι. Τριάντα μία μέρες στον αναπνευστήρα. Τέσσερις άκαρπες προσπάθειες να αποδιασωληνωθεί. Καρδιοχειρουργοί, καρδιολόγοι, νοσηλεύτές, γονείς και η κ. Βασιλεία ήταν αδύνατο να αναχαιτίσουν την πορεία της υγείας της. Γνώση, επιδεξιότητα, νοση-λευτική αρτιότητα, συντονισμένες προσπάθειες δεκάδων ανθρώπων, πλεόνασμα αγάπης, ατέλειωτες προσευχές δεν μπορούσαν να κάνουν τα πνευμόνια της να λειτουργήσουν από μόνα τους. Ο οργανισμός της παλεύει ηρωικά με την ασθένεια. Όλος ο νοσοκομειακός κόσμος παρακολουθεί ως θεατής και διακριτικός συμπαραστάτης τον άνισο αλλά επίμονο αγώνα της.

Δευτέρα 12 Δεκεμβρίου 1987. Πρωί-πρωί πηγαίνω στη Μονάδα να συναντήσω τη Μιχαλίτσα. Την αντικρύζω στη ζεστή αγκαλιά της κ. Βασιλείας. Η εικόνα συγκινητική. Το μικρό κουρασμένο σωματάκι του παιδιού ξεκουράζεται στην πιο ζεστή αγκαλιά αυτού του κόσμου. Το σώμα του τυλιγμένο στα καλώδια, η καρδιά του συνδεδεμένη με άλλο κόσμο. Γύρω-γύρω παλμογράφοι, συσκευές τελευταίας τεχνολογίας, μερικές κούκλες. Πάνω της στάζουν λίγα δάκρυα πολύ αγνής, πολύ ποιοτικής αγάπης. Σε λίγο η Μιχαλίτσα επιστρέφει στο κρεβατάκι της.

Η κ. Βασιλεία βγαίνει στην αίθουσα αναμονής: «Νομίζω σήμερα θα μας φύγει η Μιχαλίτσα. Είναι τόσο παράξενο. Έχω μια γλάστρα με χρυσάνθεμα, στην οποία αρκετές φορές, όταν κάποιο παιδάκι πετάει για τον ουρανό, ανθίζει ένα χρυσάνθεμο. Μου έχει συμβεί κατ' επανάληψη. Την έχω δίπλα στο εικονοστάσι για να μην ξεχνώ τα παιδάκια που βρίσκονται στον ουρανό. Σήμερα, δεν το περίμενα καθόλου, άνθισαν δεκατέσσερα χρυσάνθεμα· όσα και τα παιδάκια που μας έχουνε πεθάνει. Αισθάνομαι πως της ετοιμάζουν υποδοχή.» Αυτά είπε και σιώπησε. Τα μάτια της έτρεχαν ασταμάτητα.

-Γιατί κλαις, κ. Βασιλεία, της λέω, αφού πιστεύεις πως δεν πεθαίνουν τα παιδιά;

-Δεν κλαίω για τη Μιχαλίτσα. Κλαίω για τον κόσμο μας που φτωχαίνει σε χαμόγελο, που στερεύει σε αθωότητα, που λιγοστεύει σε τρυφεράδα. Κλαίω για τους γονείς που αδειάζει η ζωή τους, που το μαχαίρι φτάνει μέχρι το τέρμα και δεν μπορούμε κάτι να τους πούμε. Παρηγοριέμαι, όμως, που σκέφτομαι τον θρόνο του Θεού να στολίζεται με τέτοιες καθαρές ψυχούλες. Εγώ τις καλύτερες προσευχές μου δεν τις κάνω στους αγίους αλλά στα δεκατέσσερα χρυσάνθεμά μου, στα δεκατέσσερα αγγελούδια μου, στην πνευματική ανθοδέσμη μου ...

Καθίσαμε αρκετή ώρα. Σε λίγο ήλθαν οι γονείς. Πήρε τη μητέρα στην άκρη και της είπε:

-Νομίζω ότι σε λίγη ώρα μάς φεύγει η Μιχαλίτσα. Πάμε να την κρατήσεις στην αγκαλιά σου.

-Φοβάμαι, της απαντά.

-Μην φοβάσαι, είναι καλύτερα να σβήσει η πνοή της στα χέρια σου παρά στο κρεβάτι. Είναι καλύτερα και για κείνη και για σένα. Θα το θυμάσαι σε όλη σου τη ζωή. Έτσι θα μπορέσεις να μείνετε αχώριστες.

Γυρίζει και μου λέει, ψιθυριστά: «Τι παράξενο που είναι! Τα παιδάκια, ακόμη και τα βρέφη, ακόμη και αυτά που είναι σε κώμα, διαλέγουν να φύγουν ή στην αγκαλιά της μητέρας τους ή στη βάρδια της νοσοκόμας τους. Πάνω από το 90%.

Στο σημείο αυτό άρχισαν σταδιακά να πέφτουν οι χτύποι της καρδούλας του μικρού κοριτσιού. Σε είκοσι λεπτά, είχε ξεκουραστεί για πάντα. Την επόμενη φορά θα άνθιζαν δεκαπέντε χρυσάνθεμα. Ο άλλος κόσμος είναι τόσο απαλός και λεπτός. Μακάριοι όσοι διακριτικά αισθάνονται το χάδι του. Μακάριοι όσοι υπερβατικά απολαμβάνουν το χάδι των αιώνιων κατοίκων του. Μακάριοι όσοι ζουν την παρηγορητική παρουσία τους.

Η κ. Βασιλεία ζούσε και ζει μέχρι σήμερα συντροφιά με τον πόνο και το ξεχείλισμα της αγάπης. Όλο τον χρόνο της τον χαρίζει στα παιδιά του νοσοκομείου. Όλη της την ελπίδα την ακουμπά στα παιδάκια της του ουρανού. Όλη της η ζωή έχει στοιχεία παιδικά. Στα πενήντα δύο της χρόνια εμφάνισε και παιδικές ασθένειες. Όσοι την έβλεπαν ιατρικά απορούσαν. Όσοι τη γνώριζαν πνευματικά επιβεβαίωναν την εικόνα τους γ' αυτήν.

Εντελώς απρόσμενα εμφάνισε ένα αιμαγγείωμα στο πρόσωπο, που κανείς δεν μπορούσε να τη βοηθήσει. Την εξέτασαν όλοι οι γνωστοί. Ακόμη και οι .. παιδίατροι. Κάποια μέρα άνθισε η γλάστρα με δεκαπέντε αυτή τη φορά χρυσάνθεμα. Έκανε την καλή της προσευχή στην αγαπημένη της οικογένεια του ουρανού. Την ίδια μέρα, δέχτηκε έξι τηλεφωνήματα από τους γονείς των έξι τελευταίων παιδιών,

που η ουράνια προοπτική τους δε νικήθηκε από την αγάπη της. Κανείς φυσικά δεν είχε συνεννοηθεί με τον άλλον, αφού δε γνωρίζονταν μεταξύ τους. Σε λίγες ώρες το αιμαγγείο εξαφανίστηκε ...

«Θάνατος ουκέτι κυριεύει»

Τα περιστατικά είναι πραγματικά. Είναι όμως και τόσο αληθινά. Από μόνα τους ρίχνουν λίγο φως, όχι στο παρελθόν, αλλά στο ευλογημένο -αν και δυστυχώς άγνωστο σε μας- παρόν τους. Η παρηγοριά μας δε θα έλθει από δυνατά επιχειρήματα ούτε από υπερβολικά ωραιοποιημένες ψευδαισθήσεις ούτε από ψυχολογικά τεχνάσματα ούτε από ανθρώπινη αγάπη. Όλα αυτά ή είναι από μόνα τους ανεπαρκή ή ξεγελούν. Η αληθινή παρηγοριά μας θα έλθει από τα ίδια τα παιδιά μας· όχι αν τα σκεφτόμαστε όπως τα ξέραμε, αλλά αν τα γνωρίσουμε όπως τώρα είναι.

Υπάρχουν τρεις μεγάλες αλήθειες που θα μπορούσαν να φωτίσουν την ψυχή μας. Η πρώτη είναι ότι τα παιδιά μας, που πρόωρα μας έχουν φύγει, ζουν, δε βρίσκονται χαμένα κάπου στο πουθενά και το τίποτα. Η δεύτερη ότι ο Θεός δεν είναι αφηρημένη έννοια, ούτε απροσδιόριστη δύναμη, ούτε ανθρώπινο επινόημα, αλλά είναι υπαρκτός, ζων και αληθινός, που στη ζωή αυτή οράται μόνον ως κατοπτρικό είδωλο, ενώ από τα παιδιά μας αντικρύζεται «πρόσωπον προς πρόσωπον». Και η τρίτη ότι μπορεί εμείς με τη φυσική παχύτητά μας να δυσκολευόμαστε στην επικοινωνία μας μαζί τους, αυτά όμως πολύ καθαρότερα από μας έχουν τους τρόπους τους να δείχνουν σημάδια της αιώνιας ζωής τους.

Το ερώτημα «πού βρίσκονται οι μικροί μας άγγελοι;» ίσως δεν χρειάζεται την απάντησή του. Το «πού» δεν έχει και τόση σημασία. Αυτό που έχει σημασία είναι η αληθινή αίσθηση της ζωής τους, η δυνατότητα της επικοινωνίας μας και η προοπτική της αιώνιας επανασυνάντησης μαζί τους.

Σίγουρα στις μέρες μας η πίστη φαντάζει όλο και πιο δύσκολη, όλο και πιο αμφισβητούμενη. Ίσως αυτό να είναι η αιτία που και ο πόνος των γονέων γίνεται όλο και πιο

δυσβάστακτος, ο θάνατος όλο και πιο ευδιάκριτος από τη ζωή. Είναι πράγματι να τρελαίνεσαι όταν αισθάνεσαι τον θάνατο ως αμετάκλητο τέλος. Είναι φοβερά επώδυνο και όταν τον ζεις ως οριστικό χωρισμό. Είναι όμως τόσο παρήγορο, όταν ο θάνατος, δίπλα στον πόνο που αφήνει, συνοδεύεται και από την πίστη ότι παραπέμπει στην όντως ζωή. Αν δεν έχουμε καταφέρει να μεταφέρουμε εμείς μηνύματα στα παιδιά μας, τουλάχιστον ας ακούμε τα δικά τους. Τότε ο θάνατός τους δεν θα είναι σκοτεινό τέλος· ούτε ομιχλώδης χωρισμός. Θα είναι κοίμηση και φως. Θα έχει μεταμορφώσει τα βιολογικά παιδιά μας σε πνευματικούς αναγεννητές μας.

Η όξυνση της πνευματικής μας ακοής, εκτός από την παρηγοριά της πίστης, χαρίζει στην ψυχή μας τον φωτισμό και τη χαρά του μυστικού διαλόγου μαζί τους.

Πηγή: απόσπασμα από το βιβλίο «Εκεί που δε φαίνεται ο Θεός»

Μου θύμισε την ανάγκη μου για προσευχή

Ο Γέροντας είχε πάντοτε πρόγραμμα να κάνει ειδική προσευχή στις 10.30 κάθε βράδυ. Μια φορά που ήμουν μαζί του αυτή την ώρα, με φώναξε κοντά του, ένωσε τα τρία του δάκτυλα, τα έβαλε στο μέτωπό μου και άρχισε σιωπηλά, χωρίς εγώ να ακούω τίποτε, επί πέντε λεπτά περίπου να προσεύχεται.

Όταν τελείωσε, μου λέει: Κάθε βράδυ στις 10.30 προσεύχομαι, καθώς και άλλα πνευματικά μου παιδιά. Θα προσεύχεσαι και εσύ την ίδια ώρα, για να ενώνουμε όλοι την ίδια ώρα τις δεήσεις μας στον Κύριό μας.

Του το υποσχέθηκα, αλλά τον ρώτησα τι θα λέγω στην προσευχή μου. Ο Γέροντας μου απάντησε: Το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», τίποτε άλλο. Και ξέρει ο Χριστός μας τι θέλουμε εμείς.

Πράγματι, εγώ άρχισα να προσεύχομαι, καθώς μου είπε ο Γέροντας. Ένα βράδυ, όμως, δεν μπορούσα, εξαιτίας μιας αμαρτίας μου, να προσευχηθώ. Το πρωί με παίρνει στο τηλέφωνο ο Γέροντας και μου λέει: - Δεν ξέρεις ότι η προσευχή είναι συνομιλία με τον Κύριο και δεν πρέπει να την ξεχνάμε;

Πηγή: Ανθολόγιον θαυμάτων, Αγίου Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου, Εκδόσεις Η Μεταμόρφωσης του Σωτήρος

Αγίου Προφυρίου

Η πλημμύρα της θείας αγάπης γεμίζει την ψυχή από χαρά κι αγαλλίαση

Ν' αγαπήσουμε τον Χριστό. Τότε από μέσα μας θα βγαίνει με λαχτάρα, με θέρμη, με θείο έρωτα το όνομα του Χριστού, θα φωνάζουμε το όνομά Του μυστικά, αλάλητα. Να στεκόμαστε απέναντι στον Θεό με λατρεία, ταπεινά, πάνω στα χνάρια του Χριστού. Να μας ελευθερώσει ο Χριστός, από κάθε πτυχή του παλαιού μας ανθρώπου. Να παρακαλούμε να μας έλθουν δάκρυα πριν την προσευχή. Αλλά προσοχή! «Μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου». Να προσεύχεσθε με συντριβή: «Είμαι άξιος να μου δώσεις τέτοια χάρι, Χριστέ μου»; Και τότε τα δάκρυα αυτά γίνονται δάκρυα ευγνωμοσύνης. Συγκινούμαι: δεν έκανα το θέλημα του Θεού, αλλά ζητώ το έλεός Του.

Να προσεύχεστε στον Θεό με λαχτάρα κι αγάπη, μέσα σε ηρεμία, με πραότητα, μαλακά, χωρίς εκβιασμό. Κι όταν λέτε την ευχή, «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», να τη λέτε αργά, ταπεινά, απαλά, με θείο έρωτα. Με γλυκύτητα να λέτε το όνομα του Χριστού. Να λέτε μία-μία τις λέξεις, «Κύριε...Ιησού...Χριστέ... ελέησόν με», απαλά, τρυφερά, αγαπητικά, σιωπηλά, μυστικά, νοερά, αλλά και με έξαρση με λαχτάρα, με έρωτα, δίχως ένταση, βία ή απρεπή έμφαση, χωρίς σφιξίματα και σπρωξίματα. Πώς εκφράζεται η μάνα, που αγαπάει το παιδί της; «Παιδάκι μου!... κορούλα μου!... Παναγιωτάκη μου!... Χρηστάκη μου!...». Με λαχτάρα. Λαχτάρα! Αυτό είναι όλο το μυστικό. Εδώ μιλάει η καρδιά. «Παιδάκι μου, ψυχή μου!». «Κυρίε μου, Ιησού μου, Ιησού μου, Ιησού μου!...». Αυτό που έχεις στην καρδιά σου, στον νου σου, αυτό εκφράζεις «εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της ισχύος σου και εξ όλης της διανοίας σου».

Κάποιες φορές καλό είναι να λέτε δυνατά το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», για να τ' ακούνε και οι αισθήσεις, ν' ακούει και τ' αυτί! Είμαστε ψυχή και σώμα και υπάρχει αλληλεπίδραση.

Όταν όμως ερωτευθείς τον Χριστό, προτιμάς τη σιωπή και τη νοερά προσευχή. Τότε παύουν τα λόγια. Είναι η εσωτερική σιωπή, η σιγή, που προηγείται, συνοδεύει και ακολουθεί τη θεία επίσκεψη, τη θεία ένωση και σύγκραση της ψυχής με το θείον. Όταν βρεθείς σ' αυτή την κατάσταση, δεν χρειάζονται λόγια. Αυτό είναι κάτι που το ζεις. Κάτι που δεν εξηγείται. Μόνο αυτός που τη ζει αυτή την κατάσταση την καταλαβαίνει. Το αίσθημα της αγάπης σε πλημμυρίζει, σε ενώνει με τον Χριστό. Γεμίζεις από χαρά κι αγαλλίαση, που δείχνει ότι έχεις μέσα σου τη θεία αγάπη, την τέλεια αγάπη. Η θεία αγάπη είναι ανιδιοτελής, απλή, αληθινή.

Ο τελειότερος τρόπος προσευχής είναι ο σιωπηλός. Η σιγή. «Σιγησάτω πάσα σάρξ βροτεία». Εκεί γίνεται η θέωση. Μεσ στη σιγή, στη σιωπή, στο μυστήριο. Εκεί γίνεται η πιο αληθινή λατρεία. Για να το ζήσετε όμως αυτό, πρέπει να φθάσετε σε μέτρα. Τότε τα λόγια υποχωρούν. Θυμηθείτε: «Σιγησάτω πάσα σάρξ βροτεία». Αυτός ο τρόπος, της σιγής, είναι ο πιο τέλειος. Έτσι θεούσαι. Μπαίνεις στα μυστήρια του Θεού. Δεν πρέπει εμείς να μιλάμε πολύ. Ν' αφήνουμε να μιλάει η χάρις.

Έλεγα το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» και νέοι ορίζοντες άνοιγαν. Δάκρυα χαράς και ευφροσύνης κυλούσαν απ' τα μάτια μου για την αγάπη και τη σταυρική θυσία του Χριστού. Λαχτάρα! Εδώ κρύβεται το μεγαλείο, ο Παράδεισος. Επειδή αγαπάς τον Χριστό, λες τα λόγια αυτά, αυτές τις πέντε λέξεις λαχταριστά, με καρδιά. Και σιγά σιγά τα λόγια χάνονται. Είναι τόσο γεμάτη η καρδιά, που αρκεί να πεις μία λέξη, «Ιησού μου!», και τέλος καμιά λέξη. Η αγάπη εκφράζεται καλύτερα χωρίς λόγια. Όταν μία ψυχή όντως ερωτευθεί τον Κύριο, προτιμά τη σιωπή και τη νοερά προσευχή. Η πλημμύρα της θείας αγάπης γεμίζει την ψυχή από χαρά κι αγαλλίαση.

Αυτή η ψυχή προηγουμένως είχε διαπρέψει στο Ψαλτήριο, στην Παρακλητική, στα Μηναία κ.λπ. Τώρα έπαυσαν τα λόγια. Βιώνει

μέσα της βαθιά τη θεία ταπεινώση. Έχει εγκύψει ο Χριστός μέσα της κι αισθάνεται τη θεία φωνή. Είναι μέσα στον κόσμο κι εκτός του κόσμου, μέσα στον Παράδεισο, δηλαδή στην Εκκλησία, στον άκτιστο Παράδεισο. Λέει ο Ιγνάτιος Μπριαντιανίνωφ: «Πολύ επιθυμητή είναι η προσευχή της καρδιάς, πολύ επιθυμητό είναι να ζούμε στην πιο απομονωμένη έρημο, γιατί αυτές οι συνθήκες είναι ιδιαίτερα ευνοϊκές για την προσευχή της καρδιάς και τη σιωπή της καρδιάς».

Η σιωπή της καρδιάς είναι να μη σε αποσπάει τίποτα. Να ζεις μόνος με τον Θεό.

Ο Θεός είναι πανταχού παρών και τα πάντα πληρών. Προσπαθώ να πετάξω μες στο άπειρο, μες στα άστρα. Ο νους μου πελαγώνει μες στο μεγαλείο της παντοδυναμίας του Θεού, αναλογιζόμενος τις αποστάσεις των εκατομμυρίων ετών φωτός. Τον παντοδύναμο Θεό Τον αισθάνομαι ενώπιόν μου κι ανοίγω τα χέρια κι ανοίγω την ψυχή μου, να ενωθώ μαζί Του. Να μεταλάβω της θεότητας...

Πηγή : Απόσπασμα από το βιβλίο Βίος και Λόγοι Γέροντος Πορφυρίου, Έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής.

Από τον Όσιο Πορφύριο το Κουσοκαλυβίτης

«Ένας είναι ο στόχος μας, η αγάπη στον Χριστό, η λαχτάρα, η ένωση με τον Χριστό. Είναι ο επί γης Παράδεισος. Η αγάπη για τον Χριστό είναι η αγάπη για τον πλησίον, για όλους και για τους εχθρούς.

Μέσω της αγάπης προς τον αδελφό μας, θα κατορθώσουμε να αγαπήσουμε τον Θεό. Η θεία χάρις έρχεται μέσω του αδελφού. Όταν βρεις τον Χριστό, έχεις τα πάντα, δε θέλεις τίποτε άλλο. Όπου υπάρχει η αγάπη του Χριστού, εξαφανίζεται η μοναξιά, είσαι ειρηνικός, χαρούμενος, γεμάτος, ούτε μελαγχολία, ούτε αρρώστια, ούτε άγχος, ζεις στα άστρα, στο άπειρο, στον ουρανό με τους αγγέλους, με τους αγίους, στη γη με τους ανθρώπους, με τα φυτά, με τα ζώα, με όλους, με όλα. Όταν έρθει ο Χριστός στην καρδιά, η ζωή αλλάζει, τα πάθη εξαφανίζονται. Ο Χριστός είναι το παν».

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	—
5 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Η απόδοσις της εορτής της Πεντηκοστής)	—	7:00 μ.μ.
6 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Των Αγίων Πάντων)	— 7:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 7:00 μ.μ.
7 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
8 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—
10 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Βαρνάβα Αποστόλου, ιδρυτού και προστάτου της Αγιοτάτης Εκκλησίας της Κύπρου, Λουκά αρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως της Κριμαίας του ιατρού)	—	7:00 μ.μ.
11 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
12 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Ακυλίνης μάρτυρος, Τριφυλλίου επισκόπου Λήδρας)	—	7:00 μ.μ.
13 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ελισαίου προφήτου, Μεθοδίου αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως του ομολογητού)	— 7:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 7:00 μ.μ.
14 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
15 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—

ΙΟΥΝΙΟΥ 2026

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
17 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Λεοντίου μάρτυρος, Λεοντίου επισκόπου Νεαπόλεως της Κύπρου)	—	7:00 μ.μ.
18 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
19 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Μεθοδίου ιερομάρτυρος, επισκόπου Πατάρων, Ιούδα αποστόλου του Θαδδαίου)	—	7:00 μ.μ.
20 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ιουλιανού μάρτυρος του Ταρσέως)	7:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 7:00 μ.μ.
21 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
22 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—
23 ΤΡΙΤΗ	Εσπερινός (Γενέσιον του Τιμίου Προδρόμου, Παναγιώτου νεομάρτυρος)	—	7:00 μ.μ.
24 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
26 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Σαμφών οσίου του Ξενοδόχου)	—	7:00 μ.μ.
27 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Η ανακομιδή των λειψάνων Κύρου και Ιωάννου των αναργύρων)	7:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 7:00 μ.μ.
28 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Των Πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου)	6:30 π.μ.	7:00 π.μ. 7:00 μ.μ.
29 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
30 ΤΡΙΤΗ	Εσπερινός (Των Αγίων Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού)	—	7:00 μ.μ.

Αμέτρητες ερωτήσεις-

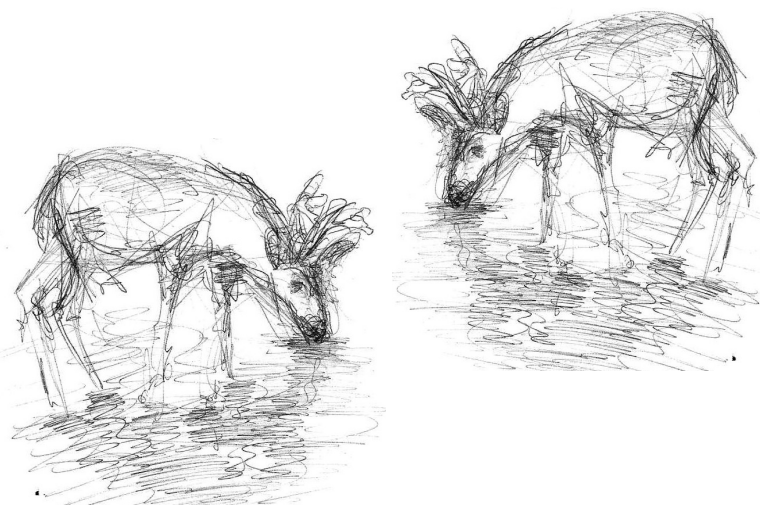
Γιατί δεν παντρεύεσαι; Γιατί δεν κάνεις παιδί; Γιατί δεν κάνεις κι άλλο παιδί; Γιατί είσαι ξανά έγκυος; Γιατί δεν αλλάζεις δουλειά; Γιατί επιλέγεις να ζεις μακριά από την οικογένειά σου; Γιατί έκοψες έτσι τα μαλλιά σου; Γιατί δε βάζεις τα μαλλιά σου; Γιατί βάζεις τα μαλλιά σου με αυτό το χρώμα; Γιατί φορείς αυτά τα ρούχα; Γιατί δεν προσέχεις τη διατροφή σου (υπονοώντας ότι έβαλες βάρος); Γιατί δεν τρως, αφού είσαι τόσο λεπτή; Τι μέλλον έχει αυτό που κάνεις; Πώς φαντάζεσαι τον εαυτό σου μετά από 10 χρόνια; Γιατί δεν κάνεις μεταπτυχιακό; Γιατί κάνεις κι άλλο μεταπτυχιακό; Γιατί έβαλες τόσο έντονο κραγιόν; Γιατί δε βάζεις λίγο κραγιόν; Πάλι νηστεύεις; Γιατί δε νηστεύεις; Γιατί έκανες μπότοξ, αφού ήσουν τόσο όμορφη; Γιατί δεν πας εκκλησία;

Αληθινά τεράστιος είναι ο κατάλογος των ερωτήσεων, αυτού του είδους των ερωτήσεων, που υποβάλλουμε καθημερινά ο ένας άνθρωπος στον άλλον άνθρωπο. Είναι αυτές οι ερωτήσεις, που αυτός που ακούει να του υποβάλλονται μένει για λίγο άναυδος, αμήχανος, έκπληκτος..., διότι δεν έχουν εύκολες απαντήσεις ή δεν έχουν απαντήσεις που αφορούν αυτόν που τις έχει υποβάλει. Αισθάνεται ο άνθρωπος έκπληκτος και σαν να τον έχουν πιάσει να κάνει κάτι παράνομο, διότι αυτός που του έχει κάνει τέτοια ερώτηση εννοεί ότι δεν εγκρίνει την επιλογή του, θα ήθελε γι' αυτόν κάτι άλλο... Αισθάνεται αιφνιδιασμένος, όπως ακριβώς θα αισθανόταν αν έμπαινε κάποιος ξένος στο σπίτι του χωρίς άδεια... Και στην πραγματικότητα αυτό συμβαίνει. Αν το σπίτι του καθενός μας είναι το είναι μας, οι εκάστοτε επιλογές μας, ποιον ρόλο νομίζει ότι θα μπορούσε να παίξει σε αυτό ένας οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος, όσο κι αν λέει ότι μας αγαπά, ανησυχεί για μας ή είναι καλοπροαίρετος; Αν αληθινά μας αγαπούσε, δε θα μας αγαπούσε για όλα όσα είμαστε, για όλα όσα αντέχουμε ή μπορούμε ή επιλέγουμε; Πόσο αγαπάμε και σεβόμαστε κάποιον που θέλουμε να αλλάξουμε;

Πόσο τεράστιο ερώτημα είναι αυτό... Έτσι κι αλλιώς, οι άνθρωποι αλλάζουμε, επειδή το θέλουμε ή επειδή η ζωή μάς διδάσκει ή επειδή νιώσαμε την τέλεια αγάπη του Θεού και όχι επειδή κάποιος ή κάποιοι δε μας εγκρίνουν... Αν κάποιος δε μας εγκρίνουν, μπορεί να νιώσουμε έκπληξη, θυμό, λύπη... Σίγουρα δε θα αλλάξουμε διότι δε μας εγκρίνουν. Μπορεί να προσποιηθούμε ότι αλλάζουμε, αλλά για πόσο;

Μπορεί η καταλληλότερη απάντηση στις περισσότερες από αυτές τις ερωτήσεις να είναι «αυτό θέλω ή αυτό νιώθω ή αυτό μπορώ σε αυτή τη φάση της ζωής μου». Αυτή, όμως, δεν είναι μια αυτονόητη απάντηση; Δεν εννοείται; Άρα η απάντηση που αληθινά θα ταίριαζε να ακούσει αυτός που κάνει τέτοιες ερωτήσεις, κατά την άποψή μου, είναι «δε σε αφορά». Αυτό, βέβαια, αυτοί που δέχονται τέτοιες ερωτήσεις, συνήθως, δεν το ξεστομίζουν, διότι δε θέλουν να χαρακτηριστούν ως αγενείς. Δε θέλουν ο άλλος να έχει ακόμα μια τέτοιου είδους ερώτηση να κάνει: «Γιατί είσαι τόσο αγενής;»...

ΔΧ

Περί της συνεχούς Μετάληψης των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων

Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου

Η συχνή μετάληψη των αγίων μυστηρίων είναι ωφέλιμη και σωτήρια» (Κεφ. Β')

(Μέρος Δ')

Το κατ' ευδοκίαν και παλαιότερο θέλημα του Θεού και Πατρός ήταν να καταρτίσει σώμα στον μονογενή Του Υιό, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, όπως είπε και ο Απόστολος· να σαρκωθεί ο Υιός Του και να χύσει το Αίμα Του για τη σωτηρία του κόσμου και όλοι εμείς οι χριστιανοί να μεταλαμβάνουμε συνεχώς το Σώμα και το Αίμα Του. Έτσι, με τη συχνή θεία Κοινωνία θα μένουμε ασφαλείς από τις παγίδες και τα μηχανεύματα του διαβόλου και όταν εξέλθει η ψυχή μας, θα πετάξει ελεύθερα και χαρούμενα σαν περιστέρι στους ουρανούς, χωρίς καθόλου να εμποδιστεί από τα εναέρια πνεύματα.

Το ίδιο διαβεβαιώνει και ο θείος Χρυσόστομος «και ένας άλλος μου είπε κάτι που δεν το έμαθε από κανένα άνθρωπο. Ο ίδιος αξιώθηκε να δει και να ακούσει πως όσοι μεταλάβουν με καθαρά συνείδηση λίγο πριν το θάνατό τους τα άχραντα Μυστήρια, όταν πια εξέλθει η ψυχή τους, λόγω της χάρις της θείας Κοινωνίας, τους περικυκλώνουν οι άγγελοι και τους αναβιβάζουν στον ουρανό».

Και συ, αδελφέ μου, δε γνωρίζεις πότε θα έρθει ο θάνατος, σήμερα ή αύριο ή αυτή την ώρα. Πρέπει πάντοτε να είσαι κοινωνημένος και έτοιμος. Αν είναι θέλημα Θεού να ζήσεις ακόμα, με τη χάρις της θείας Κοινωνίας, θα περάσεις μία ζωή γεμάτη από χαρά, ειρήνη, αγάπη, συνοδευμένη και από όλες τις άλλες αρετές. Εάν πάλι είναι θέλημα Θεού να πεθάνεις, τότε με την αγία Κοινωνία θα περάσεις ελεύθερα από τα τελώνια των δαιμόνων που βρίσκονται στον αέρα, και θα κατοικήσεις με ανεκκλάλητη χαρά στις αιώνιες μονές. Αφού με τη συχνή θεία Μετάληψη είσαι ενωμένος πάντοτε με τον γλυκύ Ιησού

Χριστό, τον παντοδύναμο Βασιλέα, και εδώ θα ζήσεις μακάρια ζωή και όταν πεθάνεις, οι δαίμονες θα φύγουν μακριά σου αστραπιαία, ενώ οι άγιοι άγγελοι θα σου ανοίξουν την ουράνια είσοδο και θα σε πέμψουν με συνοδεία ως τον θρόνο της μακαρίας Τριάδος.

Τι μεγαλεία απολαμβάνουν οι χριστιανοί από τη συχνή θεία Κοινωνία και σ' αυτή τη ζωή και στη μέλλουσα! Αγαπάς, χριστιανέ, να αφεθούν και τα παραμικρά σφάλματα στα οποία με τα μάτια ή τα αυτιά πέφτεις; Πλησίαζε στα Μυστήρια με φόβο και συντετριμμένη καρδιά και θα σου αφεθούν, θα σου συγχωρεθούν. Αυτό το βεβαιώνει και ο άγιος Αναστάσιος Αντιοχείας: «αν σφάλουμε σαν άνθρωποι που είμαστε με κάποια μικρά και γνωστά αμαρτήματα, με το στόμα, με τα αυτιά, με τα μάτια μας και πέφτουμε θύματα απάτης και εμπίπτουμε σε κενοδοξία ή λύπη ή θυμό ή σε κάτι άλλο παρόμοιο, ας κατακρίνουμε τον εαυτό μας και ας εξομολογούμαστε στον Θεό. Έτσι ας κοινωνούμε, πιστεύοντας πως η θεία Μετάληψη μάς καθαρίζει από τα μικρά αμαρτήματα, όχι όμως και από τα βαριά ή πονηρά και ακάθαρτα που τυχόν έχουμε διαπράξει».

Το ίδιο μαρτυρούν και πολλοί άλλοι άγιοι. Ο ιερός Κλήμης λέει: «αφού μεταλάβαμε τα άγια Μυστήρια, ας ευχαριστή-σουμε τον Θεό που μας αξίωσε να κοινωνήσουμε και ας Τον παρακαλέσουμε να μη μας οδηγήσουν σε κατάκριση αλλά στη σωτηρία... και στην άφεση των αμαρτημάτων». Ο μέγας Βασίλειος λέει στην ευχή της θείας Λειτουργίας: «Κύριε, καταξίωσέ μας να μεταλάβουμε τα ζωοποιά σου Μυστήρια εις άφεσιν των αμαρτιών». Ο θείος Χρυσόστομος πάλι λέει στην ευχή της θείας Λειτουργίας: «για να οδηγήσουν τα Μυστήρια αυτά τους μεταλαμβάνοντες σε κάθαρση ψυχής και σε άφεση των αμαρτιών τους».

Και με την εξομολόγηση και με την ικανοποίηση είναι δυνατόν να συγχωρεθούν οι αμαρτίες. Είναι όμως αναγκαία η θεία Μετάληψη για την άφεση των αμαρτημάτων. Πρώτα κάποιος βγάξει από μία δυσώδη πληγή τα σκουλήκια, έπειτα κόβει τα σάπια μέρη και έπειτα επιθέτει αλοιφή για να τη θεραπεύσει. Κι αυτό, γιατί αν την αφήσει έτσι, πάλι η πληγή θα επανέλθει στην αρχική της κατάσταση. Το ίδιο ακριβώς γίνεται και στην αμαρτία· η εξομολόγηση εξάγει τα σκουλήκια, η ικανοποίηση κόβει οτιδήποτε σάπιο και ύστερα η θεία Μετάληψη έρχεται ως αλοιφή και την ιατρεύει. Διότι, αν δε ληφθεί η θεία Μετάληψη,

ο ταλαίπωρος αμαρτωλός επανέρχεται στην αρχική του κατάσταση και τα έσχατα του ανθρώπου γίνονται χειρότερα από τα πρώτα.

Ακούς, χριστιανέ μου, πόσα χαρίσματα λαμβάνεις από τη συχή θεία Κοινωνία; Και τα μικρά και γνωστά αμαρτήματά σου συγχωρούνται. Οι πληγές σου θεραπεύονται. Γίνεσαι συνολικά υγιής. Τι άλλο είναι περισσότερο μακάριο από το να προετοιμάζεσαι πάντοτε να μεταλαμβάνεις και με την προετοιμασία και βοήθεια της θείας Μετάληψης να βρίσκεσαι πάντοτε ελεύθερος από τις αμαρτίες; Να μένεις τόσο καθαρός εσύ ο γήινος που είσαι στη γη, όσο καθαροί είναι και οι άγγελοι στον ουρανό; Ποια άλλη ευδαιμονία μπορεί να είναι μεγαλύτερη από αυτή;

Και όμως, εγώ θα σου πω κάτι άλλο μεγαλύτερο. Αν αδελφέ μου, πλησιάζεις συχνά στα Μυστήρια και μεταλαμβάνεις αξίως εκείνο το άφθαρτο και δεδοξασμένο Σώμα και Αίμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και γίνεσαι σύσσωμος και σύναιμος με τον Χριστό, τότε η ζωοποιός δύναμη και ενέργεια αυτού του παναγίου Σώματος και Αίματος θα ζωοποιήσει και το δικό σου σώμα κατά την ανάσταση των δικαίων. Θα το καταστήσει άφθαρτο και ένδοξο μαζί με του Χριστού, όπως γράφει ο Απόστολος στην προς Φιλιππησίους επιστολή, λέγοντας: «αυτός θα μεταμορφώσει το φθαρτό μας σώμα και θα το κάνει όμοιο με το δικό του ένδοξο σώμα». Όλη αυτή τη δόξα και τη χάρη, όλα αυτά τα μεγάλα και υπερφυσικά αγαθά που έχουμε πει ως τώρα απολαμβάνει κάθε χριστιανός, όταν μεταλαμβάνει με καθαρή συνείδηση τα θεία Μυστήρια του γλυκύτατού μας Ιησού Χριστού, αλλά και άλλα ακόμα περισσότερα. Ύστερα πάλι, αφού κοινωνήσει, προσέχει τον εαυτό του να μην ατιμάσει τη χάρη, στοχαζόμενος ποια φρικτά και ουράνια Μυστήρια κοινωνήσε. Φοβάται, συστέλλεται και προσέχει τους λογισμούς του. Κάνει αρχή μιας περισσότερο σωστής και ενάρετης ζωής. Απέχει, όσο μπορεί, από κάθε κακό. Όταν στοχαστεί ότι πρόκειται ξανά να κοινωνήσει μετά από μερικές ημέρες, διπλασιάζει την προσοχή του. Προσθέτει προθυμία πάνω στην προθυμία, εγκράτεια πάνω στην εγκράτεια, αγρυπνία πάνω στην αγρυπνία, κόπους πάνω στους κόπους, και όσο είναι δυνατός αγωνίζεται. Και αυτό, επειδή, περισφίγγεται από δύο πλευρές· από τη μία, επειδή μετέλαβε λίγο πρωτύτερα και από την άλλη, διότι ύστερα από λίγο πρόκειται πάλι να μεταλάβει.

Πηγή: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων, εκδόσεις

Να μην είμαστε στενόγυχοι, στενόκαρδοι. Να φύγει αυτή η μιζέρια που έχουμε. Πλάσματα του Θεού είμαστε!

Αρχιμανδρίτης Συμεών Κραγιόπουλος (1926–2015).

Μέρος Α'

Είμαστε πο εννοημένοι

Εκείνο που θέλω εγώ να τονίσω είναι ότι θα πρέπει με πολλή χαρά, με πολλή αισιοδοξία, με πολλή πίστη, με πολύ ενθουσιασμό να δεχθούμε αυτή την αλήθεια: είναι «οι εν ουρανοίς», είμαστε και εμείς εδώ. Για όσους υπάρχουμε σ' αυτόν τον κόσμο, εφόσον δεν ξέρουμε πότε θα γίνει η δευτέρα παρουσία, είναι ενδεχόμενο να συνδυαστεί το τέλος μας εδώ με τη δευτέρα παρουσία. Και τότε θα είμαστε ακριβώς μεταξύ εκείνων οι οποίοι θα έχουν αυτό το καλύτερο· το καλύτερο που θα το πάρουν όλοι όσοι σωθούν, αλλά τα κανόνισε έτσι ο Θεός, ώστε αυτοί που έχουν ήδη πεθάνει να μην τελειωθούν χωρίς εμάς.

Είναι πολύ ωραία, πάρα πολύ ωραία! Δεν είναι η χριστιανική ζωή, παρακαλώ, έτσι όπως την παίρνουμε, έτσι όπως τη νομίζουμε. Δεν είναι η χριστιανική ζωή ένα άχαρο πράγμα· και κάθε τόσο, ας πούμε, μπλοκάρεσαι, φρακάρεις και λες: «Δεν μπορώ αυτό, δεν μπορώ εκείνο».

Αυτά τελείως πρέπει να λείψουν. Δεν είμαστε εμείς που θα μπορούμε ή δεν θα μπορούμε. Αυτά τα έχει κανονίσει ο Θεός και σε αναλαμβάνει και σε οδηγεί ο Θεός. Γι' αυτό ο Κύριος έγινε άνθρωπος. Ο ίδιος είναι δρόμος –εγώ ειμί η οδός– και ο ίδιος είναι η ζωή και ο ίδιος είναι η ανάσταση· ο ίδιος είναι τα πάντα.

Πάρα πολύ αδικούμε τον εαυτό μας που δεν τα παίρνουμε έτσι, ενώ είναι στη διάθεσή μας η όλη αλήθεια η χριστιανική, η αλήθεια ότι η Εκκλησία μας εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια έχει πολλούς αγίους, μα πάρα πολλούς αγίους... Δεν έχουν μείνει δηλαδή οι αλήθειες του Ευαγγελίου θεωρητικές, αλλά

πολλοί ήταν εκείνοι που πίστεψαν έτσι πέρα για πέρα, έζησαν σύμφωνα με τις αλήθειες αυτές, αγίασαν και πρεσβεύουν για μας.

Δεν ξέρω, να το πούμε και αυτό; Δεν αποκλείεται δηλαδή από τον ουρανό –παρακαλώ να τα προσέξουμε αυτά– να μας θεωρούν πιο ευνοημένους. Καταλαβαίνετε; Αλλά να, φοβόμαστε να τα πάρουμε έτσι και να τα πιστέψουμε έτσι. Νομίζουμε, δηλαδή, ότι αν τα πιστέψουμε, θα μας κυριεύσει ο εγωισμός. Ο εγωισμός είναι ακριβώς στην απιστία, ο εγωισμός είναι το ότι βγάζεις τον εαυτό σου απ' έξω, καθώς δεν θέλεις να ζοριστείς, δεν θέλεις εν λευκώ να παραδοθείς στον Κύριο και να δεχθείς το πώς τα έκανε εκείνος. Δεν τα κάνεις εσύ, ο Κύριος τα κάνει.

Πιο ευνοημένοι είμαστε –προσέξτε– πιο ευνοημένοι. Για να το καταλάβουμε, ας αφήσουμε λίγο τους αγίους και ας πάρουμε ανθρώπους που γνωρίσαμε. Έφυγαν από αυτόν τον κόσμο· ό,τι έγινε έγινε. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Για να τελειωθούν και να ολοκληρωθούν και να αποκαλυφθούν όλα, περιμένουν και εμάς. Και εμείς, τρόπον τινά, είμαστε υποψήφιοι. Και, όπως είπαμε, είναι ενδεχόμενο την ώρα που φεύγουμε από αυτόν τον κόσμο να είναι και το τέλος του κόσμου, και μια και καλή να τα έχουμε όλα, που αυτοί ακόμη δεν τα έχουν.

Δεν ξέρω πόσο γίνομαι αντιληπτός· γιατί αμέσως πάει το μυαλό κάποιου ότι «να, οι άγιοι τώρα είναι μέσα στο φως του Θεού, μέσα στη χάρη του Θεού, μέσα στην αγάπη του Θεού και απολαμβάνουν τα ουράνια αγαθά και βλέπουν τον Κύριο καθώς εστί, πρόσωπο προς πρόσωπο...»

Ναι, έτσι είναι. Αλλά να όμως που ο απόστολος Παύλος αφήνει να φανεί ότι ο Θεός για μας έχει προβλέψει κάτι καλύτερο. Φαίνεται αυτό και στην Αποκάλυψη.

Από τους λόγους των Πατέρων

Γιατί το Άγιο Πνεύμα εμφανίστηκε με τη μορφή πύρινης γλώσσας;

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Όταν ο Κύριος βαφτίστηκε στον Ιορδάνη, το Άγιο Πνεύμα εμφανίστηκε εν είδει περιστεράς. Εμφανίστηκε όχι για να προσθέσει κάτι στον Χριστό, αλλά συμβολικά, έτσι ώστε να δείξει αυτό που υπάρχει μέσα στον Χριστό : την ακακία, την καθαρότητα και την ταπεινότητα. Αυτό συμβολίζει το περιστέρι. Όταν οι απόστολοι συγκεντρώθηκαν την πεντηκοστή ημέρα από την ημέρα της Ανάστασης, το Άγιο Πνεύμα εμφανίστηκε με τη μορφή πύρινων γλωσσών. Εμφανίστηκε ως πύρινη γλώσσα, για να τους αφαιρέσει κάτι και να τους προσθέσει κάτι. Δηλαδή, να αφαιρέσει από αυτούς κάθε αμαρτία, κάθε αδυναμία, φόβο και ακαθαρσία της ψυχής και να τους δωρίσει τη δύναμη, το φως και τη ζεστασιά. Οι πύρινες γλώσσες επισημαίνουν συμβολικά αυτά τα τρία : τη δύναμη, το φως και τη ζεστασιά.

Γνωρίζεις ότι το πυρ είναι δυνατό, γνωρίζεις πως φωτίζει και ζεσταίνει. Αλλά όταν μιλάς για το Άγιο Πνεύμα, πρόσεξε να μην σκέφτεσαι υλικά αλλά πνευματικά. Γίνεται λόγος, λοιπόν, για την πνευματική δύναμη, για το πνευματικό φως και για την πνευματική ζεστασιά. Και αυτά είναι η δυνατή θέληση, ο φωτισμένος νους και η ζέση της αγάπης.

Με αυτά τα τρία πνευματικά όπλα, εξόπλισε το Άγιο Πνεύμα τους στρατιώτες του Χριστού για να αντιμετωπίσουν τον κόσμο. Ο Διδάσκαλος τούς είχε απαγορεύσει ακόμα και ράβδο να φέρουν από τα επίγεια όπλα.

Γιατί το πυρ εμφανίζεται με τη μορφή γλωσσών πάνω από τα κεφάλια τους; Επειδή οι απόστολοι έπρεπε μέσω της γλώσσας να κηρύξουν στους λαούς το χαρμόσυνο νέο, την ευαγγελική

αλήθεια και ζωή, την επιστήμη της μετάνοιας και της συγχώρεσης.

Με τον λόγο έπρεπε να μάθουν, με τον λόγο να θεραπεύουν, με τον λόγο να παρηγορούν, με τον λόγο να αγιάζουν και να καθοδηγούν, με τον λόγο να φροντίζουν την Εκκλησία. Επίσης, με τον λόγο να αμύνονται, αφού τους είπε ο Οδηγός να μην φοβούνται τους διώκτες και να μην υπερασπίζονται εαυτούς στα δικαστήρια κατά το δοκούν, επειδή είναι απλοί άνθρωποι, και τους βεβαίωσε : «Οὐ γάρ ὑμεῖς ἔστε οἱ λαλοῦντες ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν» (Ματθ. 10, 20). Θα μπορούσαν άραγε να μιλούν τη συνηθισμένη γλώσσα των ανθρώπων για το μέγιστο χαρμόσυνο νέο το οποίο έφθασε ποτέ στα αυτιά των ανθρώπων, ότι ο Θεός εμφανίσθηκε στη γη και άνοιξε στους ανθρώπους τις πύλες της αθάνατης ζωής; Θα μπορούσε άραγε ο άνθρωπος με τη θνητή ανθρώπινη φύση να διαδώσει αυτό το ζωοποιό βάλασμα μέσα από τη δυσωδία της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και μάλιστα έως την άκρη του κόσμου; Με τίποτα και ποτέ. Μόνο το πύρινο Πνεύμα του Θεού μπορούσε να το κάνει, το οποίο δια στόματος αποστόλων σκόρπισε ουράνιες σπίθες στο επίγειο σκοτάδι.

Αλλά, άνθρωπε, δεν αισθάνθηκες ποτέ το Πνεύμα του Θεού μέσα σου; Δες, και εσύ είσαι βαπτισμένος με Πνεύμα· με νερό και Πνεύμα. Άραγε ποτέ δεν σε ξάφνιασε μέσα σου κάποια μεγάλη και φωτεινή σκέψη, σιωπηρός λόγος του Αγίου Πνεύματος; Ποτέ δεν σε ξάφνιασε σαν άνεμος και δεν φούντωσε μέσα στην καρδιά σου η αγάπη για τον Δημιουργό σου, φέρνοντάς σου δάκρυα στα μάτια;

Παραδώσου στη θέληση του Θεού και φύλαξε αυτό που δονεί την ψυχή· θα γνωρίσεις το θαύμα της Πεντηκοστής, που στάθηκε πάνω από τους αποστόλους.

Ειρήνη και χαρά από το Άγιο Πνεύμα.

Πηγή: https://kirigmata.blogspot.com/2022/06/blog-post_85.html#more

Λόγος Πνευματικός

Άγιος Λουκάς, Αρχιεπ. Συμφερουπόλεως της Κριμαίας

Λόγος εις την ημέραν της εορτής των Αγίων Πάντων

Κάθε ημέρα του έτους, η Αγία μας Εκκλησία την αφιερώνει στη μνήμη κάποιου Αγίου ή και μερικών αγίων μαζί. Σ' αυτούς συγκαταλέγονται οι άγιοι που είναι γνωστοί και έκαναν θαύματα όταν ζούσαν ή από τα λείψανα των οποίων γίνονταν θαύματα. Ο αριθμός τους δεν είναι και τόσο μεγάλος, όμως είναι σίγουρο ότι υπάρχουν πολύ περισσότεροι άγιοι ενώπιον του Θεού, ο οποίος μόνος «γινώσκει τα κρύφια της καρδιάς» (Ψαλ. 43, 22). Στη μνήμη αυτών των αγίων, που τους γνωρίζει μόνο ο Θεός, αφιερώνει η Εκκλησία την πρώτη Κυριακή μετά την Πεντηκοστή.

Για το ότι είναι πάρα πολλοί αυτοί οι Άγιοι, μαρτυρεί ο άγιος Απόστολος και Ευαγγελιστής Ιωάννης στην Αποκάλυψή του. «Μετά ταύτα είδον, και ιδού όχλος πολύς, ον αριθμήσαι αυτόν ουδείς εδύνατο, εκ παντός έθνους και φυλών και λαών και γλωσσών, εστώτες ενώπιον του Θρόνου και ενώπιον του Αρνίου, περιβεβλημένους στολάς λευκάς, και φοίνικες εν ταις χερσίν αυτών... Ούτοι εισίν οι ερχόμενοι εκ της θλίψεως της μεγάλης, και έπλυναν τας στολάς αυτών και ελεύκαναν αυτάς εν τω Αίματι του Αρνίου» (Απ. Ζ, 9-14).

Ο Μόνος Καρδιογνώστης Θεός γνωρίζει τους αγνώστους στον κόσμο πτωχούς τω πνεύματι, οι οποίοι δεν υψώνουν τον εαυτό τους πάνω από τους άλλους και ειλικρινά θεωρούν τους εαυτούς τους πιο αμαρτωλούς και χειρότερους από τους άλλους, οι οποίοι κλαίνε ήσυχα για τις αμαρτίες τους και για τις βαθιές θλίψεις και τις αδικίες που υπάρχουν στον κόσμο. Αυτοί πεινούν και διψούν την αλήθεια στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και των λαών, αλλά η πραότητα τους και η αγάπη δεν τους επιτρέπει να πολεμούν γι' αυτή την αλήθεια, συμμετέχοντας στις επαναστάσεις.

Όχι μόνο τη γήινη αλήθεια πεινούν και διψούν αυτοί οι άνθρωποι, αλλά σε βαθμό ασύγκριτα μεγαλύτερο, πεινούν και διψούν την ανώτερη, τη Θεία αλήθεια.

Με όλη την καρδιά τους λυπούνται όλους αυτούς τους ανθρώπους που υποφέρουν και ζουν μέσα στην ανέχεια. Όμως και οι ίδιοι είναι φτωχοί και λίγα μπορούν να δώσουν σ' εκείνους που είναι φτωχότεροι απ' αυτούς. Αλλά αυτή η μικρή τους προσφορά είναι μεγάλη στα μάτια του Θεού, σαν την προσφορά της χήρας, η οποία έβαλε στο θησαυροφυλάκιο του Ναού όλη την περιουσία της.

Οι καρδιές τους, που αδιαλείπτως καθαρίζονται με την ταπείνωση και τα δάκρυα, με την πραότητα και την ευσπλαχνία, λάμπουν ενώπιον του Θεού με την αγνότητά τους. Με ταπεινά λόγια αγάπης συμφιλιώνουν τους εχθρούς. Όμως αυτή η αγάπη που έχουν στον Θεό και τα αγαθά τους έργα, γίνονται καρφί στο μάτι αυτών που ζουν χωρίς την πίστη στον Θεό. Τους κυνηγάνε, τους διώχνουν για την αγάπη τους στον Χριστό, τους βρίζουν και τους κακολογούν. Όλα αυτά ο Χριστός τα ακούει και τα βλέπει. Τους αγαπά γιατί πάντα τηρούν τις εντολές Του, στον καιρό των διωγμών τούς φανερώνεται και στην αιώνια ζωή ετοιμάζει γι' αυτούς τη μεγάλη και ατέλειωτη χαρά.

Ο Καρδιογνώστης Θεός κρίνει τη ζωή και τις πράξεις αυτών των Αγίων ανθρώπων, τους οποίους μόνο Εκείνος γνωρίζει, με έναν τρόπο διαφορετικό από το πώς κρίνει ο κόσμος. «Ότι το εν ανθρώποις, υψηλόν βδέλυγμα ενώπιον του Θεού» (Λκ. ΙΣΤ', 15).

Προσπάθησα να σας παρουσιάσω την ταπεινή αλλά μεγάλη στα μάτια του Θεού μορφή των αμέτρητων άγνωστων και ανώνυμων Αγίων, τη μνήμη των οποίων εορτάζουμε σήμερα. Ας είναι, αδελφοί μου και αδελφές, και η δική μας ζωή τέτοια, ώστε να μπορέσουμε και εμείς μετά τον θάνατό μας να ενωθούμε με αυτό το πολυάριθμο πλήθος των ανθρώπων, ντυμένων με λευκές στολές που τις έπλυναν με το Αίμα του Αρνίου, και, κρατώντας φοινικόκλαδα στα χέρια μας, να δοξάζουμε αιώνια τον Μόνο και Τριαδικό Θεό, υμνώντας και ευχαριστώντας Τον ακατάπαυστα. Αμήν.

Πηγή: ("Αγίου Λουκά Αρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως της Κριμαίας: Λόγοι και ομιλίες που εκφωνήθηκαν στη Συμφερουπόλη κατά την περίοδο 1955-1957", ΤΟΜΟΣ Α' ΕΚΔΟΣΗ Β' Σελ. 269 - 272. Μετάφραση από τα ρωσικά. ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ», Θεσσαλονίκη)

Προσέχετε και τα μικρά ακόμα παραπτώματα. Αν σας συμβεί από απροσεξία κάποια αμαρτία, μην απελπιστείτε, αλλά σηκωθείτε γρήγορα και προσπέστε στον Θεό, που έχει τη δύναμη να σας ανορθώσει.

Εξομολογήσεις

Εξομολογήσεις γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Μιχαήλ (99883799) και τον π. Κυριάκο (99441025).

Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες της Εκκλησίας βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ 6:00 - 7:00 μ.μ. για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: 22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Ο Ναός παραμένει ανοιχτός από τις 7:00-11:00 π.μ. και 6:00 - 8:00 μ.μ. καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποταθείτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, (22459760, 22459763), από τις 7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά.
3. Από την Κυριακή της Πεντηκοστής (31 Μαΐου) μέχρι την Κυριακή των Αγίων Πάντων (7 Ιουνίου) γίνεται κατάλυσις εις πάντα.
4. Η νηστεία των Αγίων Αποστόλων φέτος έχει διάρκεια 21 μέρες. (8 - 28 Ιουνίου).
5. Κατά τη νηστεία αυτή, εκτός Τετάρτης και Παρασκευής, γίνεται κατάλυσις ιχθύος.

Περιοδικό "Χαίρε" • Αρ. τ. 9 • Σεπτέμβριος, 2024

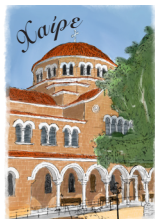
Υπεύθυνος: Πρωτ. Κυριάκος Χρίστου • Τηλέφωνο: +357 22459760

Φαξ: +357 22437746 • Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία

Email: inpanayiassev@cytanet.com.cy • Website: www.panagiapalouriotissa.com

Έργο ζωγραφικής στο εξώφυλλο και σκίτσα: Μαρία Χρίστου

Εκτύπωση: Τυπογραφεία "Γαλαξίας" λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία

*Ιερός Ναός
Παναγίας
Παλουριώτισσας*